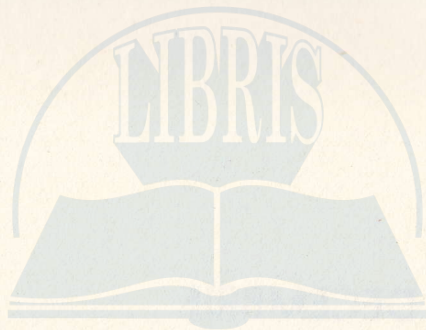

Salla Simukka

Negru ca abanosul

Traducere de Ioana Filat

3
TREI

Unu

Lumikki s-a trezit sub privirea cuiva.

Era o privire radioasă și caldă. O simțea fierbinte pe piele, pârjolindu-i gândurile. Lumikki știa ochii aceia la fel de bine ca pe propriii ei ochi. Albastru-deschis, ca gheața, apa, cerul și lumina zilei. Acum ochii aceia o priveau zâmbitori, însă fermi și neclintiți. O mână a început s-o mângâie pe păr, apoi i-a alunecat ușor pe obraz și pe gât. Lumikki a simțit un fior de dorință în vintre și mai jos. Era atât de intens, încât nici nu mai știa dacă senzația era amețitor de plăcută sau de-a dreptul chinuitoare. Într-o clipă era pregătită. Blaze putea să-i facă orice. Era dispusă să facă orice, absolut orice. Avea încredere în Blaze, știa că, orice-ar fi făcut, i-ar fi stârnit doar plăcere pură. Se simțeau bine împreună pentru că nu-și doreau decât tot ce era mai bine unul pentru celălalt. Nimic mai prejos.

Blaze își pusese ușor mâna pe gâtul ei și o privea în continuare. Lumikki deja vibra de dorință. Respira iute. Pulsul îi zvâcnea sub degetele lui Blaze. Aplecându-se peste ea, Blaze i-a atins ușor gura cu buzele, trecându-și provocator limba peste buza de jos, fără s-o sărute încă.

Lumikki s-a stăpânit cu greu să nu-l înșface pe Blaze cu amândouă mâinile și să-l sărute apăsător, cu sete. Blaze și-a lipit în sfârșit buzele de ale ei și a început s-o sărute cât mai seducător. Lumikki ar fi gemut dac-ar fi fost în stare să scoată vreun sunet. A închis ochii, lăsându-se fără rezerve în seama lui.

Dintr-odată a început s-o sărute altfel, mai blând, mai tandru și mai nesigur. De-acum n-o mai săruta Blaze. Lumikki a deschis ochii și cel care o săruta s-a dat în spate. Lumikki l-a privit drept în ochi.

Erau niște ochi căprui, prietenoși și veseli.

Ochii lui Sampsa.

— Bună dimineața, Frumoasa Adormită, a salutat-o Sampsa, aplecându-se s-o sărute iarăși pe Lumikki.

— De când e gluma asta veche? a mormăit Lumikki întinzându-și brațele, care-i amortiseră.

— De mai bine de un secol.

Simțea râsul lui Sampsa ca o furnicătură pe gât. O gădila. Era plăcut.

— De fapt e mult mai veche. Perrault a scris versiunea lui proprie în secolul șaptesprezece, iar frații Grimm, în secolul nouăsprezece. Însă povestea circula cu mult timp înainte. Știi că într-una din versiunile mai vechi prințul n-a trezit-o deloc pe Frumoasa Adormită cu un sărut tandru. A violat-o pur și simplu. Și nici așa nu s-a trezit, decât după ce a născut doi gemeni care...

Sampsa își strecurase mâna sub pătură și o mângâia pe coapse, croindu-și drum între picioarele ei. Lumikki nu prea mai reușea să lege cuvintele. Dorința pe care i-o stârnise visul de dinainte nu se risipise încă.

— Prelegerile sunt pentru școală, i-a șoptit Sampsa și a început s-o sărute mai insistent.

Lumikki și-a alungat din minte orice gând, concentrându-se pe buzele și degetele lui Sampsa. N-avea de ce să se gândească la altceva. Sau la altcineva.

Lumikki stătea la masa din bucătărie și studia spatele lui Sampsa în timp ce el îi făcea un espresso la aparatul Moka Express și punea la fiert niște apă pentru cacaoa lui caldă. Sampsa avea un spate drăguț, muscular și ferm. Pantalonii de pijama din lână cu carouri îi lăsau dezvelite cele două gropițe dintre fese și spinare. Lumikki s-a stăpânit cu greu să se ducă la el și să-și strecoare degetele mari în ele.

Sampsa avea părul șaten-închis ciufulit tot și fredona un cântec pe care-l repeta cu formația lui. Cântau folk modern, Sampsa cânta la vioară și voce. Lumikki îi ascultase de vreo două ori cântând pe la reuniunile școlare. Nu se dădea neapărat în vânt după genul ăla de muzică, însă avea un tempo rapid, vesel și energic. Cântau mult mai bine decât alții ca ei.

În geam băteau picuri de lapoviță, ca la început de decembrie. Lumikki și-a ridicat picioarele în scaun, le-a cuprins cu brațele și și-a lăsat bărbia pe genunchi. Când devenise oare un obicei matinal să-i trebăluiască un băiat drăguț, la bustul gol, prin bucătăria mică ei garsoniere săracăcioase?

Din câte-și amintea, totul începuse odată cu semestrul de toamnă, pe la jumătatea lui august. Poate nu chiar la începutul semestrului, căci în primele zile toți colegii o întrebaseră de incendiul de la Praga și o pusese să le povestească despre cum îi salvase pe sectanții din casă de la sinucidere. Cum se simțea acum, că era o eroină? Cum era celebritatea? Cum era când își vedea imaginea în toate revistele? Desigur, presa finlandeză scrisese despre

subiectul respectiv și practic toate ziarele voiau să-i ia interviuri când s-a întors acasă. Însă ea a refuzat.

Lumikki le răspunsese pe scurt colegilor la întrebări, până s-au plictisit să-i mai smulgă răspunsuri cu cleștele.

Apoi l-a cunoscut pe Sampsa. Învățau la aceeași școală. Mergeau pe aceleași coridoare, stăteau la ore în aceleași săli de clasă. Lumikki știa cum îl cheamă, însă Sampsa nu era pe atunci decât un chip oarecare din mulțime.

Într-una din zile, Sampsa a venit și s-a așezat lângă Lumikki la cantină. Au sporovăit un pic înainte de ore și a condus-o spre casă, până la piața din centru. Și s-a purtat de parcă era cel mai firesc lucru din lume. Sampsa n-a bătut-o deloc la cap, nu a silit-o deloc să-l primească în viața ei. De fiecare dată când vedea că epuizaseră un subiect de discuție, nu încerca deloc s-o tragă de limbă. Nu se supăra deloc când Lumikki îl mai repezea uneori, destul de rece. Sampsa stătea doar de vorbă cu ea, privind-o deschis, prietenește, și rămânea în preajma ei până în clipa în care între ei se instala stânjeneala, iar atunci avea tactul să se retragă.

Prin tot ce făcea, Sampsa îi comunica următoarele: „Nu mă aștept să-mi oferi nimic. Nu trag speranțe să-mi oferi nimic. Nu-ți cer absolut nimic. N-ai decât să fii cine ești și atât. Pur și simplu îmi place să-mi petrec timpul cu tine. Fie că-mi zâmbești, fie că nu, stima mea de sine e aceeași, însă dacă ai chef să-mi zâmbești, pe mine nu mă deranjează”.

Pe măsură ce trecea timpul, Lumikki de-abia aștepta însă să-l vadă pe Sampsa. Simțea o căldură înăuntru când Sampsa se așeza lângă ea și o privea drept în ochi, cu ochii lui sinceri și veseli. A început să simtă în stomac fluturi micuți când mâna lui Sampsa o atingea în treacă pe a ei.

Au început să se vadă în afara orelor. Să se plimbe îndelung împreună, să stea la cafele, să se ducă la concerte. Lumikki se simțea ca o pană purtată blând de o adiere de vânt, antrenată în clipe și împrejurări firești și plăcute când mergea de mână cu Sampsa. Primul sărut dintr-o seară întunecată de noiembrie, un pic stângaci, însă plin de căldură. Cum a mângâiat-o cu o mână pe păr și pe spate prima dată când a rămas la ea peste noapte. Sampsa avea multă răbdare. N-a încercat deloc s-o convingă să facă nimic, până nu s-a simțit pregătită.

Apoi, într-o seară, Lumikki s-a simțit în sfârșit pregătită. Și nu s-a mirat câtuși de puțin să descopere că se simțea la fel de bine, în siguranță și în largul ei în clipele lor de intimitate fizică la fel ca în oricare alt moment petrecut împreună.

La începutul lui decembrie erau oficial împreună. Lumikki simțea că totul e așa cum trebuie. În sfârșit se îndrăgostise de altcineva. Își revenise, în cele din urmă, după despărțirea de Blaze — chiar dacă îi luase mult timp, mai bine de un an. Blaze dispăruse cu totul din viața ei, când procesul lui de transformare din corpul de fată în cel de băiat era în faza critică. Blaze a simțit că nu poate să fie cu nimeni atunci, nici măcar cu scumpa lui Lumikki. Ei nu-i rămăsese decât să-i accepte decizia, chiar dacă nu reușea să-l înțeleagă pe deplin.

Însă chiar acum, Sampsa se afla la ea în bucătărie, făcea cafea fredonând o melodie și lui Lumikki îi venea să-l sărute pe spate, vertebră cu vertebră.

Așa era viața. Frumoasă.

Nici nu-i păsa că rafale de lapoviță se izbeau tare de geam, ca și cum cineva ar fi scrijelit sticla cu unghiile, încercând să pătrundă în casă.

Doisprezece

Lumikki s-a afundat mai bine sub pături. Nu mai voia să părăsească niciodată cuibul acela cald, unde se adăpostise deocamdată de toate relele lumii.

N-avea decât să biciuie lapovița ferestrele. N-are decât să pătrundă frigul prin crăpăturile din cercevele. Sub pătură se simțea în siguranță, deși în realitate nu era.

Lumikki auzea o melodie de Björk, cu toate că în apartament era liniște. Și-a imaginat că o cuprinde un braț, că pe gât simte o respirație caldă, cineva stă lipit de spatele ei. Simțea totul. Simțea cum o mângâie mâna pe umăr. Simțea piele lipită de pielea ei. Simțea atingerea buzelor pe buze, într-un sărut care-i deschidea gura, o deschidea cu totul.

Lumikki îl simțea pe Blaze. La fel de intens ca și cum s-ar fi aflat lângă ea. A înțeles, în sfârșit, că asta era realitatea. Blaze trăia înlăuntrul ei, chiar dacă erau despărțiți. Chiar dacă n-or să se mai vadă niciodată. Mâna lui Blaze o s-o strângă pe a ei când i se făcea frică singură noaptea pe întuneric. Corpul lui Blaze o s-o încălzească în timp ce citea o carte în fotoliu. Mângâierea lui Blaze o s-o adoarmă când zăcea singură în pat. Nu a lui Sampsă.

Lumikki îl simțea pe Sampsa când era în preajmă. Când stătea lipit de ea. Când o cuprindea cu brațele de talie, lipindu-și buzele de gâtul ei. Atunci Lumikki nu simțea nimic altceva și nu se gândea la nimeni altcineva. Erau împreună, în prezent. Sau așa își spunea. Însă când pleca Sampsa, era dus cu totul. Lumikki nu-i simțea deloc prezența, așa cum i-o simțea pe-a lui Blaze.

Era greșit?

Puteai să trăiești așa?

Lumikki nu putea să simtă altceva. Nu putea să nege sau să-și dorească să dispară cu totul ce simțea. N-avea cum să distrugă prin puterea voinței intimitatea pe care o împărtășea cu Blaze, nu reușise nici în mai bine de un an de când nu mai erau împreună. Nu era nimic greșit în ce simțea.

Însă putea să decidă cum să acționeze. Putea să ia o hotărâre. Îl alesese pe Sampsa. Sampsa însemna siguranță, Blaze însemna durere. Asta era situația și gata.

Lumikki a dat pătura deoparte și a simțit imediat frigul din cameră. Podeaua tare și rece a readus-o pe loc la realitate, pe măsură ce o atingeau cu fiecare deget de la picioare. Trebuia să se avânte în lumea exterioară, la școală și în bătaia sfredelitoare a orbitoarelor becuri electrice care aveau să-i alunge coșmarurile și să-i ștergă de pe piele amintirea atingerii lui Blaze.

Lumina cerească cântă cu slavă

Bunavestirea peste lumea întregă.

Cerul cu stele strălucește senin,

Lumânări să aprindem, lumânări să cinstim.

Scările școlii se preschimbaseră într-un coridor mărginit de lumânări. În rest, stinseseră toate luminile.

Dansul însuflețit al flăcărilor de lumânare dădea școlii un aer vremelnic de castel din basme sau de conac din secolul al XIX-lea. Lumikki uitase că în dimineața aceea avea loc procesiunea Sfintei Lucia. De curând, tradiția se răspândise din mediile sudeze până în cele finlandeze.

Lumikki nu știa ce să creadă despre Ziua Sfintei Lucia. Avea ceva cald și ocrotitor care îi dădea o senzație profundă de bine, însă îi trezea și amintiri neplăcute. Într-una din zile, când încă nu mergea la școală, Lumikki a dorit să fie Sfânta Lucia acasă. Creșă din Riihimäki încă nu preluase tradiția. Mama ei a fost încântată de idee și i-a promis că o să facă pâinici și o să-i croiască o mantie albă și o coroană cu lumânări. Însă tatăl ei a privit-o pe Lumikki prelung, cu chipul umbrat de o paloare pământie care-i golea chipul de expresie.

— Doar n-o să sărbătorim în familie o femeie care și-a scos singură ochii ca să n-o molesteze un bărbat pentru că era frumoasă. Care a murit cu un pumnal în gât, odată ce n-au reușit s-o ardă de vie.

Lumikki nu uitase cuvintele tatălui ei. Își amintea că îi pierise tot entuziasmul. Parcă îi vârase cineva pe gât țurțuri întregi. Mama ei se supăraseră cumplit pe tata că-i spusese o asemenea grozăvie unui copil. Însă pe Lumikki n-o răniseră cuvintele tatălui ei. Cel mai rău i se păruse că privise prin ea, de parcă nici nu exista pentru el, cu tot entuziasmul și bucuria ei.

Lumikki n-a mai propus niciodată să sărbătorească ziua Sfintei Lucia.

Acum privea un grup de liceene care coborau scările îmbrăcate în rochii albe lungi, cu ghirlande verzi de hârtie pe cap și lumânările în mâini. Tinka pășea în frunte. Părul ei lung și roșcat părea un norișor angelic de

bucle. Când a trecut pe lângă Lumikki i-a zâmbit blând, mijindu-și ochii.

După ce procesiunea a trecut mai departe în holul cu oglinzi și vocile fetelor au început să se piardă, Lumikki s-a pomenit repetându-și în minte versurile, însă în suedeză:

*Stjärnor som leda oss, vägen att finna,
bli dina klara bloss, fagra prästinna.
Drömmar med vingesus, under oss sia,
tänd dina vita ljus, Sankta Lucia.*

Lumikki știa mai bine finlandeza decât suedeza. Nu prea mai vorbea în suedeză decât cu tatăl ei și cu ai lui. Însă suedeza i se părea limba poeziei, o limbă melodi-oasă care-i stârnea emoții profunde, fără nume, ca niște strune.

Drömmar med vingesus.

Vingesus. Cum putea un singur cuvânt să conțină atâta frumusețe? Aripă. Foșnet de aripă. Sau freamăt, freamătul vântului. Vâjâitul șuvoaielor de apă, trosnetul focului. Lumikki parcă auzea cuvântul acela melodos, cântat de un glas limpede de copil. Era un glas cunoscut, doar că nu era al ei.

Dintr-odată a văzut în fața ochilor niște trepte de lemn pe care o fetiță cobora în fugă, cântând „Sankta Lucia” în suedeză. Rosa. Probabil era sora pe care o pierduse. Și-a amintit cât de frumoasă i se păruse Rosa, o făptură aproape cerească, și că-și dorise să cânte cu Rosa anul viitor. Oare de ce nu-și mai amintea deloc ce se întâmplase în următorul an? Nu mai venise?

Rosa i-a zâmbit tandru în amintire. Așa cum nu-ți zâmbește decât o soră mai mare.

Prințul i-a strâns și mai bine corsetul.

— Încă puțin și o să devii o soție ascultătoare. Încă puțin și o să înveți să te porți mai cuviincios și mai rezervat. Doar nu mai trăiești în pădure. Ești regină. Trebuie să pășești încet și cu grație. Trebuie să-ți ții limba în frâu când vorbesc eu. Nu ai voie să țipi sau să râzi — nu e deloc cuviincios. Ai rochii frumoase, bijuterii scumpe și iatacuri aurite. Nu înțeleg de ce nu ești fericită. De ce nu te mulțumește nimic?

Cuvintele prințului i-au răsunat în urechi. A simțit că nu poate să respire. Corsetul îi apăsa de tot plămâni. Lumea a început să-i tremure și să i se întunece pe la margini.

— Dacă strâng încă un pic poate o să te cufunzi iar în somnul tău etern și o să pot să te așez la loc în racla de cleștar. Erai mult mai frumoasă în ea. Erai mai bună și mai puțin dificilă. Eu m-am îndrăgostit de fecioara din racla de cleștar, nu de persoana asta rebelă, lipsită de pudoare, cu purtări urâte, mult prea normală și reală, i-a șoptit prințul la ureche.

Nu mai putea să respire.

I se termina oxigenul.

Lumikki a încercat să tragă aer în piept. Nimic. Pur și simplu nu-i ajungea aerul în plămâni. Senzația de sufocare. Senzația de leșin. Bezna își întindea aripile în fața ochilor ei.

Lumikki s-a prăbușit, izbindu-se cu capul de podea. Plimbându-și privirea pe podeaua scenei, și-a amintit dintr-odată unde văzuse cufărul care se deschidea cu cheia ei. Era în dormitorul părinților ei, sub pat, înfășurat în